

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den vita rasens osjungna hjältar

Del 5

Eoin O'Duffy

Den vite mannens kamp för överlevnad i Tredje riket var 1900-talets främsta bedrift. Men mindre väl ihågkommen var samma kamp på Irland. Det irländska folket, precis som alla andra ariska nationaliteter, är blodsbröder och blodssysstrar till vår ras. Judarna gör ingen skillnad mellan dem och resten av världens icke-judar, och betraktar alla sådana potentiella offer som bara så många "goyim", en term av lågt förakt för icke-judar som betyder "dum boskap". Som sådana var irländarna inte mindre immuna mot judisk perfiditet än tyskarna, som fann sin rasmässiga frälsare i Adolf Hitler. På samma sätt såg de bästa elementen på Irland hans ideologi som det svärd med vilket deras

Eoin O'Duffy

land kunde räddas från ett gemensamt hot som hotade hela mänskligheten.

Rötterna till den moderna gaeliska rasrörelsen växte fram ur oron och besvikelsen över den irländska fristaten, republiken i södra Irland som bildades på 1920-talet efter en partiell seger över utländska ockupationsstyrkor; norra Irland var fortfarande (och är fortfarande) i brittiska händer. Men den stat i Dublin som blev resultatet var full av korruption och den kollektiva oansvarighet som kännetecknar alla demokratier. De irländska patrioternas uppoffringar slösades bort mellan liberalernas och de konservativas käbbel och mutor, medan de hopplöst vältrade sig i en världsomfattande depression. Ur denna demokratiska häxbrygd av politiska skandaler och ekonomiskt elände uppstod för första gången den vidriga stanken av marxism över Irland. Den tidigare nationalistiska och heroiska irländska republikanska armén infekterades av denna illegitima avkomma till den liberala demokratin, medan det uppenbart bolsjevikiska Revolutionary Workers' Party hängde upp sina röda trasor stänkta med hammaren och skäran på gatorna i det sorgliga Dublin.

Veteraner från 1916 och 1920-talets uppror för att befria Irland blev slagna av kommunistgäng eller utskälda av horder av hysteriska marxister, som öppet betraktade lilla Irland som bara en språngbräda för deras ruttna världsrevolution. Samma mönster av nationell omstörtning som utvecklades i alla andra europeiska stater hade spridit sig till de brittiska öarna och utfördes av samma mobb av internationella judar. Veteranerna gick samman för att skydda sig själva i Army Comrades Association. Costello, en modern historiker om det samtida Irland, beskrev det på följande sätt: *"Det här landet uppstod en spontan rörelse för att skydda folkets rättigheter och friheter. Denna speciella rörelse, spontan som den var, var inte på något sätt organiserad, konstruerad eller främjad av något politiskt parti eller av några politiker. A.C.A. uppstod spontant eftersom den regering vars plikt det var att skydda sina medborgares rättigheter försummade sin plikt, eftersom de trodde att det låg i deras eget intresse att de skulle förbise den huliganism som pågick i alla delar av landet."*

Kommunisternas reaktion var våldsam, men de liberala myndigheterna, som själva var förvirrade av vänsterviruset, erbjöd ingen hjälp till just de män som hade gjort deras irländska fristat möjlig. Så de desperata A.C.A.-medlemmarna tittade på Tysklands nyligen segrande stormtrupper som ett exempel på självförsvar, och den 8 april 1933 föddes blåskjortorörelsen i Dublin. Med Adolf Hitlers brunskjortade S.A. som förebild representerade de irländska soldaterna de yngre (i både kropp och själ), mest radikala elementen i A.C.A. Nu hade veteranerna en knytnäve att

slå tillbaka med. Yttrandefriheten för antikommunister återställdes omedelbart, och istället för att patrioter föll offer för röda ligister, fann sig marxisterna plötsligt i den blodiga änden av en misshandel. Färgen blå valdes för att symbolisera ett enat Irland, vilket symboliserades av det blå havet som omgav hela landet.

Blueshirts väljer sin ledare

I juni valde blåskjortorna enhälligt Eoin O'Duffy att leda dem. Han var den siste hederlige mannen i regeringen och hans avskedande av de demokratiska politikererna, som hatade honom för att de inte kunde muta honom, orsakade en nationell skandal. Vid 41 års ålder var den robuste, ljushåriga O'Duffy chef för den nationella polisen och general i civilgardet. Enligt Maurice Manning, en modern historiker om blåskjortorna, *hade O'Duffy varit en stark och mycket självständig polischef. Han hade en känsla för publicitet och hade ofta varit i rubrikerna under 1920-talet. Han var mycket välkänd i hela landet. Han var en ledande medlem i National Athletic and Cycling Association och ledde det mycket framgångsrika irländska laget vid de olympiska spelen 1932. Han hade varit en framgångsrik flamboyant befälhavare under självständighetskriget och hade slutat som vice stabschef och en nära förtrogen till general Michael Collins (som ledde revolten). Han utnämndes till polischef 1922 och var arméns stabschef under en period efter myteriet 1924. Som ett resultat av detta var han mycket välkänd och verkade ha en position med betydande oberoende styrka."*

Vid tiden för sin utnämning till blåskjorta var O'Duffy den mest kända personen i Irland. "Han hade rykte om sig att vara en kraftfull och kompetent organisatör". O'Duffys "bluffiga, vänliga personlighet gjorde honom till en personlighet i landet som konkurrerade med de Valera". Den 20 juli 1933, vid ett möte med A.C.A. som hölls på Hibernian Hotel i Dublin, valdes O'Duffy enhälligt till organisationens ledare.

O'Duffy förvandlade genast blåskjortorna till den högra armen i sitt nyskapade nationalgarde. Dess uttalade syfte var att försvara "nationella intressen och social kultur" och "utplåna alla klasskillnader. Att främja återföreningen av Irland. Att motsätta sig kommunism och främmande kontroll och inflytande i nationella angelägenheter. Att leda Irlands ungdom i en rörelse av konstruktiv nationell handling och att främja och upprätthålla social ordning. Att främja bildandet av samordnade nationella organisationer för arbetsgivare och anställda, som med hjälp av rättsliga domstolar effektivt kommer att förhindra strejker och lockouter och enhälligt lösa

konflikter inom industrin." Medlemskap var inte längre begränsat till veteraner utan öppet för "alla medborgare av irländsk börd eller härkomst"; som Manning skrev, "de enda personer som utesluts under denna rubrik skulle vara judar". O'Duffy förklarade att "Hitler var den störste man Tyskland någonsin haft" och lovade att de irländska blåskjortorna, liksom Führerns brunskjortor, "kommer att slå tillbaka med vår ras anda" mot den gemensamma judiska fienden.

O'Duffys kombination av dynamiskt ledarskap och blåskjortornas ideologi resulterade i en folklig explosion med acceptans över hela landet. Som Manning skriver. *Effekten av denna nya rörelse var omedelbar och dramatisk. Inom loppet av några månader hade den medlemmar och avdelningar i alla delar av staten. Inget liknande hade skådats tidigare.*"Bara tre dagar efter O'Duffys utnämning ökade Blåskjortornas medlemsantal med 5.000 nya anhängare. I en publicerad artikel som beskrev nationalgardets mål gjorde man dock allt för att avskräcka klubbister och alla som inte tog rörelsen på blodigt allvar: *Nationalgardet förlitar sig inte på övertalning utan på strid. Det är organiserat för strid och det vill ha medlemmar som inte drar sig för att strida om synen av beredskap skrämmar bort en attack.*" Men sådana vädjanden till de bästa och tuffaste elementen i det irländska folket gick inte ohörda. *Parallellt med den här typen av artiklar,"* skriver Manning, *Växte och spred sig bärandet av den blå skjortan, och snart var den en vanlig syn i alla delar av landet."*

Stödet kom till stor del från bönder, fabriksarbetare, studenter och naturligtvis veteraner, som alla utgjorde den mänskliga grunden för det irländska folket. Inte heller landets stora tänkare lämnades utanför nationalgardet. Tidiga anhängare var James Hogan, professor i historia vid University College i Cork, och professor Michael Tierney, rektor för University College i Dublin. *Yeats (William Butler Yeats, den store och berömde poeten) - som i grunden är en högerman - var så förtjust i honom (O'Duffy) att han skrev en marschsång för blåskjortorna.*" Upprörda över den endemiska korruptionen av demokratin och ilska över hotet från marxismen gick de med i nationalgardet i så stort antal att det fanns 30 000 blåskjortor i slutet av 1933. Innan året var slut hade O'Duffy över 120.000 anhängare. I ett land av Irlands storlek var detta en verklig massrörelse.

Marschen mot Dublin

Den största enskilda styrkedemonstrationen ägde rum den 13 augusti 1934. Vid den tidpunkten hade redan många tusen människor deltagit i nationalgardets

demonstrationer över hela Irland. Men till marschen mot Dublin hade inte mindre än 20.000 blåskjortor samlats från hela landet. Deras syfte var dock inte att utmana myndigheterna, utan att anordna en ceremoni för stupade veteraner från självständighetskriget. Marschen hade bara börjat när den redan var mer än en halv mil lång. *Obehagligt medveten om hur Mussolini hade blivit Il Duce misstänkte regeringen att O'Duffy skulle känna sig benägen att dröja sig kvar när han kom så långt som till regeringsbyggnaderna. Därför återupplivade man lagen om allmän säkerhet från 1931. S-divisionen (polis beväpnad med maskingevär och handgranater) inrättades, militärdomstolen återupplivades och paraden förbjöds."*

O'Duffys fredliga avsikter var uppenbara, men hans demonstration var all ursäkt som de liberalkonservativa politikerna behövde för att förbjuda rörelsen. Han bytte helt enkelt namn till Young Ireland, som nästan omedelbart förbjöds, men som lika snabbt återuppstod som League of Youth. Slutligen, efter ytterligare ett försök från etablissemanget att upplösa rörelsen i domstolarna, uppstod den som Förenade Irlands parti, Fine Gael. Titeln valdes från en term som dök upp vid den irländska raskonventionen som hölls i Paris 1923. Blåskjortornas organisation bibehölls under alla dessa namnbyten, medan den demokratiska regeringen manövrerade för att kriminalisera O'Duffys anhängare. De Valera meddelade den irländska senaten, Dail: *Vi kommer inte att tillåta människor att paradera i uniform. Det är definitivt. När det kommer till det stadiet anser vi att det har kommit till ett farligt stadium och att det är regeringens plikt att ingripa. Regeringen kommer att använda alla krafter som står till dess förfogande för att förhindra det. "*

O'Duffys uttalande var ett skarpt svar: *Vi är ett lagligt organ. Den klänning vi bär är laglig. Det är nästan otroligt att en regering kan vara så förblindad av hat mot sina politiska motståndare att den förbjuder en organisation vars alla aktiviteter är öppna för fullständig undersökning, och vars alla mål är ärliga och goda, medan den tillåter två kommunistiska högkvarter att fortsätta vara öppna i Dublin och alla typer av kommunistisk verksamhet att bedrivas i hela landet. Det finns inget olagligt med Blue-0shirts och inget förbud eller någon förordning kan göra det olagligt att bära en sådan!"*

Trots regeringens hycklande försök att förbjuda Fine Gael, växte den nästan över en natt till att bli den näst största politiska organisationen på Irland. Systemets uppenbara och hysteriska försök att kriminalisera den enda rörelse som gav Irland hopp, skapade en avsiktlig förskjutning i folkets känslor. Även de i övrigt hederliga personer som inte var helt överens med Blåskjortornas ideal förfärades av de Valeras självklara tyranni. Manning skriver: *Bildandet av detta parti - och i*

synnerhet det sätt på vilket det bildades - berodde faktiskt mycket på regeringens beslut att förbjuda nationalgardet. Det började se ut som om regeringen hade gjort en allvarlig felbedömning genom sitt beslut att förbjuda blåskjortorna, för istället för att försvaga O'Duffy stod han nu i ledningen för ett enat oppositionsparti, och istället för att krossa hans rörelse hade den nu en ny och stärkt position som en del av en mycket större organisation."

Medan Fine Gaels kandidater valdes in i Dail på laglig väg, lade liberalkonservativa politiker sina "grundläggande meningsskiljaktigheter" med kommunistiska ligister åt sidan för att göra gemensam sak mot blåskjortorna. Utan provokation gjorde polisen en räd och stängde United Ireland Partys huvudkontor i Dublin, precis när en Fine Gael-medlem rövades bort från sitt hem och misshandlades till döds av I.R.A.-röda. Hugh O'Reilly, den första blåskjortsmartyren, dog anmärkningsvärt nog på den 18:e årsdagen av Mussolinis marsch mot Rom, den 29 oktober. Följande sommar öppnade S-polisen eld mot obehäpnade blåskjortor och dödade en 18-årig kamrat. Manning skriver: *Specialpolisens agerande när de sköt mot folkmassan kritiserades senare hårt av domare Hanna i High Court, som beskrev dem som 'en utväxt på den respektabla kroppen' (The Civic Guard). Skjutningen i Cork väckte en enorm blåskjortad indignation i hela landet. Den döde mannens ungdom, hela händelsens dramatiska karaktär och det överdrivna och godtyckliga sätt på vilket polisen hade reagerat, allt detta samverkade till att höja blåskjortornas ilska till en ny nivå. Staden och O'Duffys tal vid graven hade alla förutsättningar att bli ett känslomässigt klarspråk för blåskjortorna att intensifiera sitt motstånd."*

Under en utomordentligt våldsam strid som utbröt vid ett U.I.P.-möte i Tralee exploderade bomber, bilar gick upp i lågor och O'Duffy själv fick ett otäckt sår av en röd man med en hammare. Men blåskjortorna gav mycket mer än de fick, eftersom de började slå marxisterna i och ur I.R.A. mot en välförtjänt utplåning. En indikation på Fine Gaels ökande popularitet bland de irländska massorna visade sig under de nationella valen, då partiet vann andraplatsen i sitt allra första senatsval. Under hela 1935, trots allt som systemet och kommunisterna kunde kasta mot dem, gick blåskjortorna från framgång till framgång, tills deras framsteg började uppmärksammas bortom de irländska kusterna. Den 19 augusti fick O'Duffy besök av Terje Ballsrud, den norska fascismens ledare, och den 15 december representerade blåskjortorna Irland vid den internationella fascistkongressen i Montreaux, Schweiz, tillsammans med kamrater från Italien, Frankrike, Spanien, Portugal, Österrike, Belgien, Holland, Danmark, Norge, Litauen, Grekland, Rumänien och Schweiz. Manning skriver att O'Duffy "såg sitt val till ar-

betskommittén vid den internationella fascistkongressen som en stor ära".

Blåskjortor förbjudna

Med växande prestige både hemma och utomlands verkade O'Duffy och hans legioner av anhängare vara förutbestämda att nå den yttersta makten på Irland. Men vid ett utomhusmöte i Westport fick blåskjortornas rörelse ett plötsligt slut. Manning berättar: *En dubbel polisavspärrning omringade plattformen och två lastbilar med militär i krigsutrustning var stationerade utanför polisbarackerna. Andra grupper av poliser avvisade alla som bar blå skjortor. I O'Duffys frånvaro var Fitzgeraldenney huvudtalare och han närmade sig plattformen i spetsen för en procession med över 60 ryttare (blåskjortor). Mötet började och efter ungefär en halvtimme gled O'Duffy in i utkanten av folkmassan, där han genast omringades av polisen. Ett handgemäng följde och han räddades av en grupp av sina anhängare och bars axelhögt till plattformen, där han började tala. Han hade inte avslutat sin första mening när han greps av polisöverintendenten, som klättrade upp på plattformen efter honom. Omgiven av en stor polisstyrka fördes O'Duffy till poliskasernen och inkvarterades under hård bevakning. Under tiden fortsatte mötet under fullständigt kaotiska former. Ett regn av flaskor och stenar föll över plattformen och de återstående talarna hördes inte i det öronbedövande bruset. Innan mötet avslutades arresterades två framstående anhängare till O'Duffy för att de bar blå skjortor och sattes i häkte tillsammans med sin ledare."*

Polisupploppet i Westport var mordet på yttrandefriheten i Irland. De Valeras kriminalisering av Fine Gael hade blivit verklighet. Att bara vara blåskjorta var olagligt, och alla som i någon form av manifestation försökte uttrycka en blåskjortas åsikt arresterades. Under denna obevekliga tyrannis tunga hand greps bokstavligen tusentals U.I.P.-medlemmar och anhängare, till och med sympatisörer som inte var knutna till organisationen. Anklagelserna mot dessa anhängare var inte heller av mindre allvarlig art. Kommendör Ned Cronin, O'Duffys ställföreträdande befälhavare, anklagades för uppvigling. Efter månader i fängelse förklarades han icke skyldig men åtalades igen, denna gång för "medlemskap i en illegal organisation". Domaren meddelade domstolen att om Cronin offentligt fördömde Blue-shirts skulle alla anklagelser mot honom läggas ned. Utan ett ögonblicks tvekan valde kommendanten fängelse. O'Duffy hölls fången under ett antal absurda anklagelser, och ingen av dem kunde ens de mest hämndlystna åklagare få att hålla. Men när han släpptes fann han att United Ireland Party i praktiken hade halshuggits, att dess ledare fortfarande satt i fängelse och att deras

rättsliga status reducerats till "medlemmar i en kriminell organisation", vars samröre var belagt med fängelsestraff. Tyranniet som maskerade sig som en demokrati hade avslöjat sig fullständigt, men rörelsen kunde inte längre överleva som ett offentligt fenomen och dess anhängare vägrade att följa de verkliga brottslinjerna i I.R.A. genom att bli underjordiska terrorister.

"Vi åkte till Spanien"

Historien om blåskjortorna kunde ha slutat med arresteringarna i Westport, men i juli 1936 träffade en representant för general Francisco Franco O'Duffy i Dublin i hemlighet. Franco ville veta om Fine Gael-ledaren skulle vara intresserad av att samla en kontingent kamrater för att slåss mot kommunisterna i det spanska inbördeskriget. O'Duffy tog tillfället i akt. Han trotsade regeringen, vädjade offentligt om stöd och bildade Irish Volunteer Brigade. *Svaret,*"sade han, *Var så snabbt, så generöst och så spontant att jag bara kan betrakta det som ett mandat att gå vidare med organiseringen av brigaden.*" Inom en vecka hade han 5.000 man under sitt befäl. Veckan därpå anslöt sig ytterligare tusen. Trots detta tvekade demokratin att ingripa, eftersom den allmänna opinionen på det katolska Irland var så överväldigande till förmån för den nationalistiska saken i Spanien att till och med den mest blåskjortsfientliga politikern var rädd för att offentligt kritisera O'Duffs ansträngningar.

Han seglade därför till Spanien den 21 september och träffade strax efter ankomsten general Mola, överbefälhavare för de nationalistiska styrkorna, och Franco själv, som tillsammans med den irländske ledaren personligen bevittnade befrielsen av Alcazar, den heroiska fästning som så länge hade hållit stånd mot republikanernas belägring. O'Duffy återvände till Irland med Francos personliga försäkran om att han skulle få utbildning, förnödenheter, uniformer, vapen och ett fartyg som skulle ta hans Blue-shirts till de spanska slagfälten. Under tiden antog regeringen i Dublin en "Foreign Enlistment Act", som förbjöd den irländska frivilligbrigaden. O'Duffy lät sig inte avskräckas utan fortsatte som planerat, men med de extra svårigheter som det innebar att arbeta i hemlighet. De demokratiska myndigheterna saboterade hans ansträngningar närhelst det var möjligt, men lättade på trycket när de fick veta att irländska kommunister rekryterades för att ansluta sig till de spanska republikanerna; om de tillät sina älskade marxister att åka till Spanien samtidigt som de hindrade blåskjortorna från att göra detsamma, måste de framstå som de hycklare de var. Som en sur regeringspolitiker sade: *Regeringen kommer knappast att åberopa lagen om utländsk värvning mot general O'Duffy*

och hans glada män, eftersom de förmodligen inser att Spanien är den lämpligaste platsen för vår irländske Don Quijote. Det spanska inbördeskriget skulle åtminstone ha tjänat något nyttigt syfte om det hade gjort det möjligt för oss att bli av med några av våra vilda män av båda sorterna."

På grund av de ibland klåfingriga myndigheterna lyckades O'Duffy bara överföra 700 av de över 6 000 män som ansökt om att få gå med i I.V.B. Efter bara en månads utbildning av den spanska militären skickades de till fronten vid Ciempozuelos, där de deltog i månader av bittert skyttegravskrig, utsatta både för fiendens eld och de hårda vinterförhållandena. Den 13 mars gick dock de frivilliga "överstyr" och inledde en offensiv som fick marxisterna att tappa fattningen. Men I.V.B.-förlusterna var också stora. Den spanska kampanjen var blåskjortornas sista hurra. Efter att ha blivit förbjudna i sitt eget land fick de iväg ett avskedsskott mot den gamla fienden och helgade den iberiska jorden med blodet från irländska självuppoftningar. Som O'Duffy skrev: *Vår lilla enhet spelade inte, eftersom den inte kunde, en särskilt framträdande roll i det spanska inbördeskriget, men vi såg till att vårt land var representerat i kampen mot världskommunismen. Vi har kritiserats, hånats och förtalats, men sanning, barmhärtighet och rättvisa skall segra och tiden kommer att rättfärdiga våra motiv. Vi söker inget beröm. Vi gjorde vår plikt. Vi åkte till Spanien!"*

Den sista blåskjortan

När brigaden återvände hem var andra världskriget bara några månader bort och Irlands officiella neutralitet gjorde det ännu enklare och mer effektivt att undertrycka blåskjortorna. Nu skulle allt arbete som utfördes för rörelsens räkning av nödvändighet vara hemligt. Den 3 februari 1939 kontaktades O'Duffy av Oscar Pfaus, en tysk agent, som i händelse av krig med Irlands gamla nemesis, Storbritannien, ville kontakta irländska element som sympatiserade med Tredje riket. O'Duffy blev en mellanhand mellan Pfaus och de få hemliga nationalister som fanns kvar i I.R.A. Dessa förhandlingar var så hemliga att praktiskt taget ingenting av deras framgång eller brist på framgång har överlevt. En märklig ledtråd till de tysk-irländska relationerna under kriget dök dock upp 1944, när en ubåt sänktes av brittiska flottstyrkor mitt i Atlanten. Bland de flytande vrakdelarna fanns kroppen av en officer i I.R.A.

Samma år gav O'Duffys hälsa vika och efter en livstid av dynamisk tjänst för sitt lopp avled han den 30 november. Han var då 52 år gammal. Även om blåskjortor-

na hade upphört att existera som organisation i nästan nio år, var hans död en fruktansvärd chock för det irländska folket. De folkliga känslorna var så utbredda och intensiva att regeringen kände sig pressad att ge honom den sista äran i form av en statsbegravning. Så, mitt under ett rasistiskt självmordskrig för att "rädda världen från fascismen", tågade tusentals människor förbi blåskjorteledarens kropp med högerarmen utsträckt i Hitlerhälsningen som en sista hyllning till Eoin O'Duffy. Den irländska ironin i hans begravning imponerade på den avlidne generalens gamla kamrater med den okuvliga kraften i den ideologi som de hade kämpat för på trettioalet.

Den nationella enighet och sociala harmoni som blåskjortorna eftersträvade skulle Irland förnekas under alla de årtionden som följde på deras bortgång. Under de senaste 50 åren har det irländska folket sett klyftan mellan nord och syd bli ett allt värre sår i sidan på deras land. Ett hav av blod fortsätter att strömma över landet från den skräck som Belfast har blivit. Rädsla och djupgående fiendskap utgör arvet efter blåskjortornas förvisning. IRA:s terrorister fortsätter att döda och lem-lästa, medan de liberalkonservativa politikerna fortsätter att prata och prata. Under tiden förtvivlar ett ovärderligt vitt folk över sina barns framtid.

Även om blåskjortorna är borta sedan länge är de inte på något sätt bortglömda. Deras blod och deras energi påverkade det irländska landskapet och, lika djupt, det irländska rasmedvetandet. O'Duffy och hans legioner är inte bara en del av nationens historia; de tillhör den större bilden av den internationella rörelsen för den vite mannens återuppståndelse som inleddes av Adolf Hitler och fortsätter än i dag. Men tiden är snart inne då deras fana återigen kommer att lyftas från det förflutnas damm av nya händer. Då kommer Irland att leva igen, efter långa år av död. Historiens spöken kommer att återfödas och blåskjortornas sånger kommer att.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

